



“הוכחה הכי טובה לחוכמה זה הפגנת רוח טובה לאורך כל החיים”  
(מונטן, מ.)

## Юваль Шахаль

ביום חמישי יובל נפטר. דום לב .

מתישהו מזמן, אדם כלל לא מוכר לי לפני, גבוה, גדול עם עיניים שמחות הגיע למוסקבה לעבוד בשליחות הסוכנות. אדם נפלא, עם תחומי התעניינות רחבים ביותר ועם כמויות ידע עצומות, הוא אף פעם לא תפס מעצמו בגלל זה. אבל למד רוסית. "מיטיה? זה יובל שחל, מעיר-גבורה תל אביב".

אני זוכר שהוא הסתובב במוסקבה עם סנדלים עד לשיא הקור וכמעט אף פעם לא לבש כובע או כפפות. תמיד היה אומר: "אני קיבוצניק". בניגוד לרבים מהסוכנות היהודית, יובל תמיד התעניין מה קורה מסביב. תמיד הגיע למחנות סטודנטים ותמיד היה מעודכן במה שמתרחש.

מסיבות שאינן ברורות לי, הוא שלח אותי, פעור בן 17 ללונדון. במהלך הנסיעה היו הרבה בעיות ולכל אחת יובל דאג שתיפתר. מצחיק היה כאשר, הגעתי שלושה ימים לפני תחילתו של הסמינר ובמקרה פגשתי את יובל ב"רדזייט סטריט" ליד חנות עניבות.

במהלך תוכנית "מורשת" יובל פגש אותי, את אירה נירוסלבסקיה, את מישקה וינרסקי והסיע לכפר דרוזי, הביא לנו אוכל וכרגיל סירב לקחת כסף. כך הוא נהג לעשות כל פעם מחדש. אני זוכר שפעם הוא הגיע אלינו לקיבוץ וכולנו שיחקנו כדורגל בלילה במגרש של הקיבוץ. אחרי זה הוא השיב אותנו במכוניתו במטרה להסיע אותנו לתל אביב ואמר לנו עם המבטא המיוחד שלו: "הטייס ראשי מבקש מכולם לחגור חגורות בטיחות במטוס שלנו".

הוא הכיר לי את החומס הכי טעים – באבו גוש. בדיוק עכשיו אני יושב מול המחשב ומסתכל על כרטיס ביקור של המסעדה, אשר יובל לקח אותי אליה. אני מבין שאולי דבריי יוצרים תמונה מעוותת. האמת, בקושי הכרתי את יובל. הוא התקשר אליי כשהיה מגיע למוסקבה, אני אליו – כשהייתי בישראל. אנחנו לא היינו חברים. נפגשנו לעיתים. אני, לצערי הרב, לא יודע שום דבר על משפחתו, חבריו. לכל היותר, היינו יחד (דיברנו יותר משעה) משהו כמו עשרים פעמים .

פשוט יובל תמיד עשה מעשים טובים ללא שום ציפייה לתמורה, ואף פעם לא קרה שהיה לא נחמד או לא שמח כאשר התקשרתי אליו ללא התרעה מוקדמת. משום מה, נדמה לי, שתמיד קיבלתי ממנו הרבה יותר ממה שנתתי לו. לדעתי הוא בכלל השתדל לחיות ככה: לתת יותר מלקחת בחזרה ואף פעם לא לדרוש מאף אחד שום דבר.

ליבו הטוב והענק היה מספיק לכולם. אני מודה לגורל על הזכות להכיר את יובל.

Fieldwolf ( 13-05-2006 23:33:00 )

<http://fieldwolf.livejournal.com>

**Юваль Шахаль** Fieldwolf ([@fieldwolf](#)) wrote, @ [2006-05-13](#) 23:33:00  
В четверг умер Юваль Шахаль. Инфаркт.

Когда-то давным давно он, совсем незнакомый мне высокий, по-домашнему толстый человек с замечательными веселыми глазами приехал в Москву, работать в Сохноте. Прекрасный ученый, человек интереснейших взглядов и огромных знаний, он никогда не кичился этим. Зато выучил русский. "Митья? Это Юваль Шахаль из город-герой Тель-Авив!!!".

Я помню, что он ходил по Москве в сандалях до самых холодов и почти никогда не носил шапку, перчатки. Всегда говорил: "Я - киббуцник".

В отличие от многих работников EAP, ему было очень интересно то, что делается. Он всегда приезжал в лагерь и всегда любил быть в курсе.

По непонятным мне причинам он меня, 17-летнего сопляка, отправил в Лондон. В ходе самой поездки было много проблем, и со всеми Юваль нам помогал. Забавно - я прилетел на 3 дня раньше, чем там начинался семинар, и случайно встретил Юваля на Риджент-стрит около магазина галстуков.

По непонятным мне причинам он, во время программы "Морешет", встретил меня, Иру Нерославскую, Мишку Винарского и отвез в дружскую деревню, накормил, и, как обычно, отказался брать деньги. Так он поступал каждый раз. Помню, как-то он приехал к нам в киббуц в котором мы жили и мы ночью играли в футбол на киббуцном поле. А после он посадил нас в машину, чтобы везти в Тель-Авив и сказал со своим неповторимым акцентом: "Пилот самолета просит Вас пристегнуть ремни безопасности!"

Он покормил меня самым вкусным хумусом - в Абу-Гоше. И вот сейчас я сижу перед компьютером и разглядываю визитку ресторана, в который он меня водил. Я понимаю, что мой текст создает превратную картину. На самом деле мы с Ювалем были едва знакомы. Он мне звонил по приезду в Москву, я звонил ему, бывая в Израиле. Мы не были друзьями. Мы иногда виделись. Я - к моему огромному сожалению - не знаю ничего про его семью, друзей. Ситуаций, когда мы долго (больше часа) вместе находились и общались было от силы 15-20.

Просто Юваль делал добро бескорыстно и ни разу, когда я звонил ему - вдруг, без предупреждения - не был не рад и не приветлив. Почему то мне кажется, что я получал от него больше чем давал ему. Мне кажется, он вообще старался так жить - давать больше, чем брать и никогда ничего ни у кого не требовать.

Его большого доброго сердца хватало на всех.  
Спасибо судьбе за счастье быть с ним знакомым.

## **מתנה קבלתי מאלוהים שזכיתי להכירו, מאותו אלוהים שלקח אותו כל כך מוקדם פתאום.**

הייתי סטודנטית של יובל, הייתי יותר מסטודנטית בשבילו והוא היה הרבה יותר ממרצה בשבילי. אני לא אכתוב שהינני המומה, שלא אוכל לעולם להתגבר על זה שהוא איננו יותר, שמתגעגעת אליו, שהוא חסר לי, שהזמן חולף והכאב לא עובר, אך נהיה בלתי נסבל יותר ויותר. אך זה מיותר להגיד.

הייתי אחת מהסטודנטים שאותם לימד ביום האחרון, ביום חמישי. באותו יום היה קצת מוזר, לא מובן (למרות שהיו הרבה פעמים שהיה לי קשה להבין אותו, אבל תמיד היה מדבר איתי לאחר שיעור או לפני ומסביר את הכל. הוא כל הזמן אמר לי שלהיות מיעוט זה מצוין. בתחילת הקורס אמר משפט שלא שמעתי אותו מאף אחד עד אז: "אני לא אתן לך ליפול, אל תדאגי..." כאשר אני נזכרת באותו רגע בכל בגוף עוברת צמרמורת). באותו יום לא היה ציני, היה רגוע ולא הפעיל בקורות, שלא התאים לו. הרגשתי שמהו לא בסדר, אך לא נגשתי לשאול, כי לא רציתי להטריד אותו. הוא גם לא היה מספר, תמיד היה אומר שהכל מצוין, סיפר על השקשוקה הכי טעימה שהיה מכין, וטחינה, שאותה הוא הכין לפי מתכון מיוחד.

תמיד היה מחפש בכל הזדמנות לדבר ברוסית וצוחק כמו ילד מבדיחות בשפה רוסית. תמיד הוא היה אומר שלא מעניין אותו מה אומרים עליו, אבל בטח הוא שמח עכשיו כשרואה מלמעלה כמה אנשים אהבו אותו וכמה מתגעגעים אליו. אני זוכרת מקרה אחד שבעיני היה מיוחד במינו:

עשיתי מבחן בתקשורת. יובל צלצל אלי יום קודם וצחק ברוסית: "לחץ, לחץ, לחץ?", אמר שלא יוכל לבוא למבחן, כי הולך לחתונה. במבחן צלצל למשיחה, בקש שיוציאו אותי מהמבחן ושאל בטלפון: "את מבינה את כל השאלות?", הייתי בשוק, אמרתי לו "תודה" 5 פעמים לפחות, ופתאום היתה לי הרגשה "אני יודעת את הכל, ואני לא מפחדת". כשקבלתי ציון של המבחן (84) ושאלתי אם אוכל לגשת עוד פעם הוא ענה "את לא נורמלית, או בגלל שאת אשה או בגלל שאת רוסיה".

תמיד אני נתקלת בקשיים ולפעמים חושבת שלא אעמוד בהם, אך מיד אחר כך חושבת, מה יובל היה אומר על זה. הוא מאד רצה שאצליח ועל כל הישג שלי היה שמח כאילו הוא הצליח ולא אני. בחיים לא אוכל להתגבר על המוות הזה, כל כך מיותר, כל כך לא במקום, כל כך לא הגיוני. למרות שהוא תמיד אמר שלא איכפת לו מה אנשים חושבים עליו הוא בטח רואה מלמעלה לכמה אנשים הוא היה חשוב. כמה מתגעגעים אליו....

בחיים לא אשכחך,

**מרינה כצוביץ**

**כולנו בשלב כזה או אחר חווים רגעים אמיתיים.** חלקנו זוכה לחוות אהבה, חלקנו חברות אמיתית, חלקנו הצלחות גדולות וחלקנו חווים הכל יחד. חלקנו פוגשים אנשים אמיתיים, גדולים מהחיים, גאוניים בתחומם המקצועי ובעלי אישיות נפלאה ובלתי מוגבלת. לאנשים הללו אנחנו תמיד מתקשרים, מנסים להיות איתם כמה שיותר זמן, כל דבר בהם חשוב ומעניין לנו, כל משפט שלהם בעל משמעות מעמיקה וניתן פירושים רבים. אנשים אלה תמיד מושכים תשומת לב, הם משדרים מעין אנרגיה חיובית, בלתי מוחשית, אך מאוד חיונית ותומכת. אנחנו שואפים להתיידד, להתחבר איתם, פשוט להיות לידם, משום שכל רגע בסביבתם הופך לחוויה בפני עצמה.

**עבורי אדם כזה היה יובל.** הכרתי אותו כמרצה מקצועי מאוד ויותר מאוחר כבן אדם נפלא. אני לא אדבר על כמה הוא עזר לי בלימודים, לא אזכיר זה שהוא ליווה אותי ודאג לי עד סוף לימודיי, לא אספר שלדעתי בלעדיו לא הייתי מסיים את התואר, לא אציין שהוא תמיד בא לעזור לחלשים, סייע לעולים, גם לא אציין כמה הוא אהב את רוסיה ותרבות רוסית (האמת הרבה יותר ממני). אני אדבר על חוויה, על החוויה להכיר את יובל, לגעת בקצה של השקפת עולמו, לשוחח איתו, להקשיב לו ופשוט להיות לידו. כל שיחה, כל מפגש, כל אינטראקציה איתו זו חוויה, זה משהו אמיתי, משהו שלא ניתן לשיחזור. יובל תמיד היה עוזר, לכל פונה, וידע לזהות קשיים גם לאלה שלא פנו ויזם והציע עזרתו. עזרה בכל תחום, ללא מנוח, בלי לבקש שום דבר בחזרה, בלי להבדיל למי מגיעה עזרה שלו ולמי לא. הרצון להתגייס למען סטודנטים ולסייע להם היה הרבה לפני שהוא מונה לתפקיד ממונה על ענייני הסטודנטים.

**יובל – אחד הסמלים המרכזיים והגדולים של המכללה למנהל.** הוא שמח, שמח מאוד שעכשיו יוכל לעזור עוד יותר, להשתמש בכל הדרכים וסמכויות שהוענקו לו. בתפקיד. ליבו של יובל היה ללא גבולות, לכל אחד מאתנו היה שם מקום, לכל אחד. הומור ציני משובח, קולע, מחודד וידע הכי רחב בכל הנושאים שהכרתי אי פעם זה יובל.

**אני מנסה להיות חכם, אני מנסה לשמוח ולא להביע את הצער.** לשמוח שהייתה לי הזדמנות נפלאה הזו להכיר אותו, לשמוח מהעובדה שזכיתי להתחבר איתו, להכיר את יובל טיפה יותר טוב משאר הסטודנטים. לשמוח שחוויתי רגעים אמיתיים בזכותו. אבל לא, אני לא מסוגל – מודה, לא מסוגל לעכל שהוא איננו, לא מסוגל לדבר עליו בלשון עבר, לא מסוגל למחוק את הפלאפון שלו, לא מסוגל להיות חכם.

**עבורי הוא תמיד כאן, תמיד לידינו והוא עדיין הכי אמיתי.**

**דניס נבדוב**

ניפולג' עם יוקל דער זיך פאסט'יק ...  
פאס און דערזאל ופאסן שני' (כאלג' יום)  
דז'ל: דמלרז' הוא הגוף אשר אלז דומ'ם  
ואני עני' דערז' ... וכן נמתי שיה  
כ' דקד' (אג' ד'כ'ר' עני' ...)

~~שפאטעלעך~~

ל'ום ד'רז' ד'אל און ד'ני' ד'רז' ז'וק  
א'רז' א'רז' - ד'א ד'רז' נ'א'ב' ד'א  
ד' ד'רז' ד'ב' - ד'רז' א'רז' ד'א ...  
ל'ום ש'רז' אלז ד'מ'ר' עם ד'א: ד'רז'  
נ'ל: - ד'רז' ס'רז' ... כ'א'וי ד'ה נ'מ'ר'  
א' נ'רז' נ'מלפ'ה ד'רז' ד'רז' ד'מ'ר'  
ד'א כ'רז' א'רז' כ'רז' ...  
ד'רז' ל'ום ד'רז' א'רז' ד'רז' ...  
ד'רז' ד'רז' ד'רז' א'רז' ...

ד'רז' א'רז'  
נ'רז' א'רז'  
ד'רז' א'רז'

Спасибо Вам!

ד'רז' א'רז'  
ד'רז' א'רז'  
ד'רז' א'רז'

## הכי רוסי שיש

את יובל הכרתי לראשונה, דרך התגובה שלו להערה שהעליתי בשיעור שלו, לקראת סוף הסמסטר הראשון של שנה א'. נדמה לי שההערה היתה קשורה לדוגמא של יובל על החיים ברוסיה, עם התפרקות הקומוניזם. ברגע שחשתי שזהו הזמן המתאים להגיב בחוכמה למרצה המתפלסף ולשחרר החוצה את מה שבער בעצמותי, הצבעתי וישר קיבלתי את רשות הדיבור. אז אמרתי את המשפט הבא: "לידיעתך, לפני שעליתי לארץ ב-1990, אני עוד עמדתי בתור כל ארוך שאני אזכור אותו לכל החיים – והכל רק כדי לטעום את טעם המערב בסניף המקדונלד'ס הראשון שנפתח במוסקבה..." הוא קטע את דבריי ואמר לי ברוסית, שאמנם נשמעה לי מלאכותית אך מספיק ברורה על מנת להבין – "אני יודע, גם אני הייתי שם..." לא אגזים אם אגיד שנשארתי פשוט המום כמעט עד סוף השיעור. ברגע שיובל היה בדרכו החוצה, ניגשתי אליו מלווה בסקרנות עצומה כדי להבין מה עומד מאחורי המרצה שגרם לי זה עתה להתוודע לאישיותו המפתיעה.

האמת שאנחנו לא היינו חברים, גם לא קרובי משפחה. נדמה לי שאין מילה מתאימה לקשר המיוחד בין מרצה לבין סטודנט, שבמקרים מסוימים מגיע לרמה של קרובי משפחה ואף מעבר לזה. אני משער כי "הקשר הרוסי" חיבר ביננו. עם זאת, יובל אמר לא פעם שאני לא באמת רוסי... מה שהוציא ממני את הפטריוטיזם למולדת וכעס מלווה בחוסר הבנה כלפי מי שמזלזל בקשר דם שלי עם מאמא רוסייה. יובל מצידו, לא חסך בנימוקים מנוסחים היטב וניסה כל הזמן להסביר לי שכדי להיחשב כרוסי, צריך לחשוב כרוסי, להתנהג כרוסי ובכלל לחיות כרוסי. מבחינתו, זה לא קשור בכלל לעובדה איפה נולדתי ומאיפה הביאו אותי ההורים כשהייתי בן 7, כלומר אם חשבתי בעברית ולמדתי בעברית - זה אומר שחייתי בעברית, וכביכול וויתרתי על הרוסיות שלי.

אני מודה שנפל לי האסימון רק מאוחר יותר, קרוב למותו. אז גם התעקשתי להשאר עם השם איתו נולדתי ולא להעדיף במקומו את השם 'גיא' שקיבלתי לאחר הברית בגיל 8 (שנים ולא ימים). עכשיו אני נאלץ להסכים איתך יובל, היית הרבה יותר רוסי ממני – התמצאת בתרבות הרוסית ברמה שמתקרבת להורים שלי, שגדלו והתחנכו עליה. אולי אף יותר. הכרת את השפה על שלל רבדיה, דיברת כמעט באופן שוטף למעט בכתב. שם, אפילו אני כבוגר כיתה א בלבד ברוסיה, עברתי אותך. אמרת שאתה לא כותב על הלוח בשיעורך במוסקבה מחשש שלא יבינו, אך ידעתי שאתה גם לא רוצה לפגוע בשפה.

בשבילי אתה תמיד המרצה הנערץ, האדם האהוב והקיבוצניק הכי רוסי שיש.

**גנאדי גלפר**

## יקירי, יובל

ולנטינה ביילין

אני ולנטינה, אלמנתו של יובל. ביקשו ממני לכתוב כמה מילים על יובל האיש, הגבר ובן אדם הכי אהוב בחיי. אחרי כמה נסיוניות, אני רוצה להתחיל סוף סוף להתחיל לכתוב קצת עליו... כולם מכירים את יובל המרצה, יובל החבר לעבודה וללימודים. אני הכרתי אותו יותר... הרבה יותר, כבת זוגתו. יובל היה אדם מורכב – מיוחד. כאשר אדם הולך לעולמו, אסור לדבר עליו דברים שאינם מחמיאים. יובל, בדיוק כמו כל אחד אחר, היה בעל יתרונות משלו וכמובן, גם בעל חסרונות משלו. אני משוכנעת כי כאשר אוהבים מישהו, מקבלים אותו כמו שהוא - אוהבים דווקא יותר את החסרונות שלו. זאת כדי להבין אותו יותר כבן אדם. למה זה בנוי ככה? רק אלוהים יודע! קיבלתי את יובל כולו, כי אין אחד שהוא מושלם. יובל היה קצת מפוזר, מצחיק מאוד, בלגניסט ועוד הרבה יותר... הוא אהב לזרוק דברים, היה שוכח היכן השאיר אחריו כל מיני דברים. אך בשום אופן, אי אפשר היה לכעוס עליו. תמיד היה אומר: "אני בטלן, אני קיבוצניק, שאוהב ללכת יחף!" ואז צוחק. גם אני צחקתי, כי יובל היה איש עם לב גדול. לכעוס עליו? ... היה טימטום מטומטם. אהבנו לפתור יחד חידות ותשבצי היגיון. יובל הרגיל אותי, כעת יום ללא תשבץ – הוא יום מבוזבז. עוד אפשר לכתוב עליו הרבה – על יובל. בקצרה אוסיף כי, יובל אהב את החיים במלוא מובן המילה. הוא היה מלא חיים, שמחה ורוח טובה. אהבנו לטייל כך סתם ברחוב, לבקר אצל חברים, לצאת לתיאטראות, לתערוכות, לנסוע לעין-גדי ועוד המון דברים שעשינו יחד.

יובל, אני עוברת עכשיו תקופה קשה יותר מנשוא, אפילו לאויב הגרוע ביותר אני לא מאחלת זאת. כל בוקר, כשאני מתעוררת – אני אומרת: "בוקר טוב אהובי, יובל. יום טוב שיהיה לך". בערב, לפני שינה – שוב אומרת: "לילה טוב יובל, חלומות טובים". עכשיו אתה בעולם אחר. בטוחה שבחרת לא בגן עדן, אלא דווקא בגיהנום. כי לא משעמם שם. מדמינת אותך יושב במרכז כמו מלך, סביבך רוקדים ושרים ואתה – מסתכל עליהם, צוחק ומתלוצץ.

אין לך מושג עד כמה קשה לי בלעדייך. נתראה מתי שהוא.

תנוח בשלום. נשיקות...

יובלנטינה ( השם שאתה המצאת)